

Az ember alapélménye kezdetek óta a félelem. Félelem az ismeretlentől, félelem a bizonytalantól, a jövőtől, félelem akkor a kiszámíthatóan bekövetkezőtől, ha az kedvezőtlennek számít; az elvesztéstől való félelem, vagy a változástól való félelem, ami néha még a kalandvágyókat, a gyorsan alkalmazkodókat is megriaszthatják. Mindenki átélt már olyan fajta nyugtalanságot, szorongást is, amikor nem tudjuk, mitől tartunk.

A tanítványok egy sor megélt, de általuk feldolgozhatatlan, feldolgozatlan, mert néha csak elviselt (gyerekek Jézusnál), néha megcsodált, de nem értett és főleg **meg nem értett** történések sodrásában és néha sodródásban töltötték a fenti dialógusig eltelt éveket.

Jézus mellett folyamatosan olyan események, és tanítások részesei voltak, amelyek különálló tapasztalati és tudásbeli szigetekként jelentek meg kiben-kiben különböző fokban, de látszik a kérdésből, hogy még nem alkottak bennük konzisztens ismeretanyagot, gondolkodási rendszert. Nem tudták megérteni, sőt átélni azt az evilágban ismeretlen, vagy ritkán előforduló szoros viszonyt, amit a Jézushoz és az Atyához tartozás folyamatos, befogadó és bennfoglaló minőségű kapcsolata jelenthet. Az „egymásban élést” Jézus sokféleképpen tanította és bizonyította számukra. Ne felejtjük el, hogy a lábmosás és az utolsó vacsora után vagyunk.

Erre a korábban tartalmában és mindennapi élet gyakorlatában bemutatott, szoros, minden földi körülménynek ellenálló, a jövőre nézve is megbonthatatlan kapcsolatra mutat rá Jézus, amikor a szorongással és a félelemmel szemben, annak eloszlatására a bizalmat éleszti fel a bizonytalanokban. Ez a bizalom a feltétlen hiten alapul, és ez az a hit, ami már nem az ismereteken, hanem döntésen, a szív döntésén alapul. Nincs ok a félelemre, mert az egy-ség teljes, az Atya, Jézus és a tanítványok között. A jövő biztos: az elválás legfeljebb csak fizikai, és nem érinti, nem változtatja meg a kapcsolat lényegét, tartalmát semmi. Az Atyánál elkészített helyek, a viszontlátás és az együttlét biztonsága a jelenben – a jövő valamennyi, különböző idősíkja (= elmegyek, újra eljövök, magammal viszlek) tekintetében is megvalósul. Akkor is velem vagytok, amikor elmegyek helyet készíteni, mert ti is ott vagytok közben is velem, és később is ott lesztek, ahol én vagyok.

„Ismeritek az utat” – mert az én magam vagyok, én vagyok az igazság is, amit kerestek, és maga az az élet, amire vágytok, és ami miatt ezentúl nem kell nyugtalankodnotok, mert általam és velem eljuthattok az Atyához.

Ha magunkat helyezzük el ebben a történetben, akkor a kérdés úgy is felmerülhet bennünk: meg tudjuk-e világítani az utat magunk és az emberek előtt, mit kell még tennünk, mit kell kérnünk a Lélektől ahhoz, hogy a nekünk ajándékozott – akár mécsesként pislákoló – fény fókusza tisztán rávilágítson az Útra, ami az Atyához vezet minket és a ránk bízottakat.

Vinczéné Géczy Gabriella, Budapest